

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **L. H.**, bytem, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, 760 01 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2015, č.j. KUZL-58559/2015, sp. zn. KUSP-58559/2015/DOP/Od,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2015, č. j. KUZL-58559/2015, sp. zn. KUSP-58559/2015/DOP/Od (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Kroměříž (dále jen „prvostupňový správní orgán“), ze dne 3. 8. 2015, č.j. MeUKM/070814/2014, sp. zn. MeUKM/050949/2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 2. 11. 2014 okolo 11:24 hod. na ulici Z. v obci Hulín jako řidič motorového vozidla tov. zn., RZ:, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci, když mu byla

naměřena rychlost jízdy 63 km/hod., přičemž na dané pozemní komunikaci je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/hod. Po zohlednění potenciální odchylky měřicího zařízení v rozsahu ± 3 km/hod. tedy žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost nejméně o 10 km/hod. Za spáchání daného přestupku mu byla uložena pokuta ve výši 2.300 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

II. Průběh správního řízení a obsah napadeného rozhodnutí

Žalobci bylo dne 20. 11. 2014 doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku, přičemž byl současně předvolán k ústnímu jednání, nařazenému na den 8. 12. 2014 v 15:00 hod. Uvedeného dne se k ústnímu jednání dostavil zmocněnec žalobce pan Ing. M. J., bytem, P. (dále jen „první zmocněnec“), přičemž byl dle protokolu o ústním jednání seznámen s obsahem přestupkového spisu a vyzván k vyjádření. Zmocněnec v tomto kontextu požádal o stanovení lhůty k písemnému vyjádření do 8. 1. 2015.

Následně bylo vydáno rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 10. 2. 2015, č. j. MeUKM/009242/2015, sp. zn. MeUKM/070814/2014 (dále jen „prvotní rozhodnutí“), kterým byl žalobce shledán vinným z výše uvedeného přestupku, přičemž mu byla udělena pokuta ve výši 2.300 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Na základě blanketního odvolání žalobce však bylo prvotní rozhodnutí rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 3. 2015, č. j. KUZL-17368/2015, sp. zn. KUSP-17368/2015/DOP/Od, zrušeno a vráceno k novému projednání. Podle názoru žalovaného nebylo dostatečně konkretizováno místo spáchání přestupku, přičemž prvostupňový správní orgán odkázal ve vztahu k jeho skutkové podstatě na nesprávný právní předpis. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že nebyl ze strany prvostupňového správního orgánu zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V oznámení přestupku ze dne 2. 11. 2014 se totiž jedná o dvě podezření z přestupku, a to dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu a ust. § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o silničním provozu. Druhým z uvedených přestupků se však prvostupňový správní orgán nezabýval, přičemž nepostavil najisto, zda žalobce byl nebo nebyl v rozhodné době držitelem platného řidičského oprávnění.

Následně byla dne 14. 5. 2015 doručena žalobci cestou prvního zmocněnce ze strany prvostupňového správního orgánu výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve lhůtě sedmi dnů od jejího doručení. V návaznosti na tuto skutečnost se dle obsahu protokolu ze dne 29. 5. 2015 dostavil k prvostupňovému správnímu orgánu nový zmocněnec žalobce pan P. K., bytem, P. (dále jen „druhý zmocněnec“), který doložil plnou moc nestandardním způsobem na kusu polystyrenu, přičemž byl seznámen s obsahem přestupkového spisu a sdělil, že se písemně vyjádří nejpozději do dne 1. 6. 2015. Tato lhůta nicméně byla na základě písemné žádosti druhého zmocněnce usnesením prvostupňového správního orgánu ze dne 5. 6. 2015, č. j. MeUKM/070814/2014, prodloužena až do 12. 6. 2015. Druhý zmocněnec pak ve svém vyjádření k podkladům pro rozhodnutí ze dne 11. 6. 2015 konstatoval, že dle jeho názoru nebylo spáchání přestupku prokázáno. V této souvislosti argumentoval, že měření rychlosti žalobce nebylo prováděno v souladu s návodem k použití staršího typu rychloměru, přičemž současně navrhl provést důkaz v podobě návodu k obsluze rychloměru použitého při zdokumentování údajného přestupku ze strany žalobce. Dále navrhl vznést dotaz na výrobce rychloměru, zda lze při hodnocení výsledků měření (fotodokumentace) postupovat stejně jako u předcházejícího modelu. Závěrem druhý zmocněnec vyslovil pochybnost nad dodržením návodu k obsluze rychloměru ze strany příslušných policistů, což nebylo ze strany prvostupňového správního orgánu posuzováno.

Prvostupňovým rozhodnutím byl poté žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu a byla mu udělena

pokuta ve výši 2.300 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. V rámci odůvodnění byl nejprve zrekapitulován skutkový stav a dosavadní průběh řízení. Následně prvostupňový správní orgán uvedl, že spáchání přestupku bylo dostatečně prokázáno, přičemž hlavním důkazním prostředkem je fotodokumentace pořízená rychloměrem RAMER 10C, který byl při měření rychlosti žalobce v souladu s ověřovacím listem č. 31/14 způsobilý k použití. Příslušní policisté jsou navíc k jeho používání odborně proškoleni, a to včetně složení odborné zkoušky. Co se týče materiální stránky přestupku, její zdůvodnění prvostupňový správní orgán obsahově převzal z prvotního rozhodnutí, když poukázal na prodloužení brzdné dráhy vozidla při vyšší než povolené rychlosti a konstatoval, že neshledal žádného důvodu k pochybování o nestrannosti a odborné způsobilosti příslušných policistů.

Blíže potom argumentoval ve vztahu k provedenému měření rychlosti. Konkrétně uvedl, že měření bylo prováděno v souladu s návodem k obsluze rychloměru, o čemž svědčí také zachycení vozidla žalobce na výstupní fotodokumentaci. Z té je patrné, že se v záběru nenacházela žádná jiná vozidla a vozidlo žalobce je snadno identifikovatelné. V případě chybného měření by dle názoru prvostupňového správního orgánu rychloměr hlásil chybu a k měření by nedošlo, což se vztahuje také k podmínce opětovného nastavení rychloměru pro další měření. Ve vztahu k návrhu druhého zmocněnce prvostupňový správní orgán uvedl, že stanovování dalších lhůt k provedení důkazu návodem k obsluze rychloměru považuje za obstrukční jednání, přičemž je dle jeho názoru dostatečně prokázáno, že došlo ze strany žalobce k naplnění formální i materiální stránky přestupku. Ve vztahu ke zdůvodnění zavinění, výše uložené pokuty a povinnosti nahradit náklady řízení dále prvostupňový správní orgán obsahově vycházel z odůvodnění prvotního rozhodnutí, přičemž k tíži žalobce zohlednil, že se v minulosti opakovaně dopouštěl přestupkového jednání. Ve vztahu k podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o silničním provozu prvostupňový správní orgán závěrem uvedl, že záznam o dosažení dvanácti bodů v rámci bodového systému byl žalobcem napaden námitkami, o kterých nebylo ještě pravomocně rozhodnuto. Žalobce tak byl dne 2. 11. 2014 držitelem řidičského oprávnění a uvedený přestupek nespáchal.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím druhého zmocněnce v celém rozsahu blanketní odvolání, ve kterém rovněž požádal o vyrozumění, která úřední osoba bude v dané věci rozhodovat. Následně byl prvostupňovým správním orgánem vyzván k odstranění nedostatků podání ve lhůtě tří pracovních dnů od doručení písemné výzvy, ke kterému došlo dne 11. 9. 2015. Ke sdělení informace o pověření oprávněné úřední osoby Ing. P. O., došlo poté ze strany žalovaného písemností ze dne 29. 9. 2015, která byla druhému zmocněnci doručena do datové schránky dne 9. 10. 2015.

V **napadeném rozhodnutí** žalovaný podrobně zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení, přičemž uvedl, že k doplnění odvolání ze strany žalobce či druhého zmocněnce nedošlo. Následně uvedl, že se plně ztotožňuje s právním závěrem o vině žalobce ze strany prvostupňového správního orgánu, neboť bylo jeho jednání řádným způsobem zdokumentováno způsobilým rychloměrem, a to včetně zohlednění možné odchylky měření. Stejně tak prokazují vinu žalobce další dokumenty obsažené ve spisovém materiálu, mezi kterými neshledal žalovaný žádné rozpory. Ve vztahu k uložené pokutě a povinnosti nahradit náklady řízení odkázal na odůvodnění a argumentaci obsaženou v prvostupňovém rozhodnutí, ve kterém bylo dle jeho názoru zcela v souladu s právními předpisy postupováno při zohlednění dalších okolností případu, jako je závažnost přestupku, osoba pachatele apod. Dále se již žalovaný vyjadřoval k odvolání žalobce, které přezkoumal v celém jeho rozsahu. Na tomto základě dospěl k závěru, že prvostupňový správní orgán veškeré důkazy hodnotit na základě zásady volného hodnocení důkazů, přičemž se vypořádal se všemi námitkami, které

byly žalobcem, resp. druhým zmocněncem, v řízení uplatněny. Zejména ve vztahu k vyjádření druhého zmocněnce k podkladům pro rozhodnutí ze dne 11. 6. 2015 doplnil, že fotodokumentace přestupku je dostačující k tomu, aby byla vyloučena chybovost použitého rychloměru. Ten totiž v případě nesprávného měření eviduje chybové hlášení či výrazné zkreslení výsledků měření. Dle názoru žalovaného tak měření probíhalo způsobilým zařízením, k tomu proškolenými osobami, a to při dosažení výsledků měření, které nevyvolávají žádné důvodné pochybnosti. Další provádění důkazů ve smyslu návodu k obsluze rychloměru či dotazu na výrobce považoval žalovaný za nadbytečné, přičemž s ohledem na uvedené argumenty odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Následně bylo dne 2. 10. 2015, tedy již po vydání napadeného rozhodnutí, dodáno do emailové schránky prvostupňového správního orgánu doplnění odvolání ze strany žalobce (druhého zmocněnce) opatřené zaručeným elektronickým podpisem, přičemž bylo až dne 5. 10. 2015 označeno podacím razítkem. V jeho obsahu je namítáno, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a vypořádány uplatněné námitky. Ve spojitosti s odkazy na související judikaturu je dále uvedeno, že prvostupňový správní orgán je až na zákonem stanovené výjimky povinen provést žalobcem navržené důkazy. Zejména návod k obsluze použitého rychloměru je tedy dle názoru druhého zmocněnce zcela zásadní důkazní prostředek, který může s ohledem na řadu nedostatků a nejasností (umístění vozidla na fotodokumentaci, opětovné měření policistů bez nastavení rychloměru apod.) pomoci ověřit či zpochybnit správnost provedeného měření. Tvrzení žalovaného, že použitý rychloměr by v případě nesprávného nastavení či použití hlásil chybu nebo produkoval výrazně zkreslené výsledky, je dle názoru druhého zmocněnce nesprávný. K prokázání skutečnosti, že byl rychloměr policisty použit v rozporu s návodem k použití, navrhl žalobce důkaz svědeckou výpovědí pana J. P., bytem, který ze svého domu průběh měření pozoroval. Závěrem byla v doplnění odvolání vznesena námitka podjatosti všech úředních osob Krajského úřadu Zlínského kraje, a to z důvodu jejich averze ve vztahu k osobě druhého zmocněnce. Z důvodu provázanosti pracovněprávních vztahů byla tato námitka vztažena také na hejtmana Zlínského kraje, přičemž bylo navrženo, aby o odvolání rozhodl jiný věcně příslušný správní orgán.

III. Žaloba

Žalobce v žalobě nejprve poukazoval na skutečnost, že žalovaný měl v napadeném rozhodnutí zohlednit jeho námitky, které byly obsaženy v podání ve smyslu doplnění odvolání a vznesení námitky podjatosti všech úředních osob. Argumentoval tím, že toto podání sice bylo doručeno až po vydání napadeného rozhodnutí, ale dne 28. 9. 2015 bylo rovněž odesláno ze zahraničí prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb. Dle názoru žalobce tak bylo doplnění odvolání doručeno k okamžiku jeho odeslání, tedy ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, přičemž mělo být k uvedeným námitkám přihlédnuto.

Současně žalobce konstatoval, že na základě námitky podjatosti obsažené v doplnění odvolání nemělo být napadené rozhodnutí vydáno, neboť dotčené úřední osoby mohou do okamžiku posouzení námitky podjatosti činit pouze neodkladné úkony, mezi které nepatří vydání rozhodnutí ve věci samé. V tomto kontextu odkazoval žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 7 A 192/2000-76.

Následně již žalobce poukazoval na nedostatečné zjištění skutkového stavu, neboť žalovaný nepřihlédl k námitkám zpochybňujícím výsledky měření z použitého rychloměru a neprovedl navržené důkazy v podobě návodu k obsluze a vznesení dotazu na výrobce. Žalobce již v průběhu správního řízení upozorňoval na konkrétní nedostatky, kterými bylo měření zatíženo, jako je nesprávné umístění vozidla na fotodokumentaci a nesprávné usazení

rychloměru. Žalovaný pak dle jeho názoru na základě prosté úvahy dovodil správnost měření, aniž by provedl navržené důkazy, což je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51 a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 37/2009-40).

Závěrem žalobce konstatoval, že nebyl s dostatečným předstihem před vydáním napadeného rozhodnutí vyrozuměn o tom, která úřední osoba bude ve věci rozhodovat, aby mohl namítat její podjatost. Na základě těchto důvodů se žalobce domáhal zrušení nejen napadeného, ale také prvostupňového rozhodnutí, včetně přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný se s argumentací žalobce neztotožnil a uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve spisu. Ve vztahu k námitce žalobce, že nebyl včas vyrozuměn o tom, jaká úřední osoba bude ve věci rozhodovat, odkázal žalovaný na písemné sdělení ze dne 29. 9. 2015, které bylo na žádost vyhotoveno a dodáno do datové schránky druhého zmocněnce ještě před vydáním napadeného rozhodnutí. Současně zpochybnil také včasnost doručení podání ve smyslu doplnění odvolání a vznesení námítky podjatosti. To bylo totiž doručeno až po vydání napadeného rozhodnutí a žalovaný tak k jeho obsahu nemohl přihlídnout, neboť s ním nebyl seznámen. Ve vztahu k tvrzenému odeslání daného podání rovněž prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb již dne 28. 9. 2015 žalovaný uvedl, že mu žádná taková zásilka doručena nebyla. V tomto kontextu doplnil, že podání je ve smyslu ust. § 37 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), učiněno v okamžiku, kdy správnímu orgánu došlo, nikoliv v okamžiku jeho odeslání, jak se mylně domnívá žalobce.

Následně se žalovaný vyjadřoval k námitce ve vztahu k provedení měření rychlosti. Primárně uvedl, že použitý rychloměr byl platně metrologicky ověřen a jednání žalobce bylo prostřednictvím záznamu zdokumentováno. Jedná se o nejtypičtější způsob zdokumentování daného typu přestupku. Co se týče dodržení postupu v souladu s návodem k obsluze rychloměru ze strany příslušných policistů, vycházel žalovaný ze své argumentace uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Připomněl zejména, že pořízená fotodokumentace a průběh samotného měření nevyvolávají žádné pochybnosti o tom, že bylo postupováno v souladu s návodem k obsluze rychloměru. V opačném případě by totiž měření vykazovalo výrazné nepřesnosti, popř. by k němu vůbec nedošlo. K tomu žalovaný doplnil, že schopnost policistů řádně manipulovat s rychloměrem vyplývá z jejich postavení a náplně pracovní činnosti, přičemž důkazem v podobě návodu k obsluze nelze spolehlivě prokázat, zda byl z jejich strany stanovený postup dodržen.

Závěrem žalovaný reagoval na námitku žalobce, že mu včas nesdělil, která úřední osoba bude v jeho věci rozhodovat. Konstatoval, že tak učinil v souladu se zákonem ještě před vydáním rozhodnutí, přičemž nebyl ze strany žalobce obeznámen s jeho záměrem namítat podjatost úřední osoby. Na základě uvedených argumentů žalovaný označil podanou žalobu za rutinní, přičemž navrhl krajskému soudu její zamítnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní,

dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

Žaloba není důvodná.

Úvodem krajský soud konstatuje, že žalobní námitky směřují proti procesnímu postupu žalovaného ve třech rovinách. V první řadě se žalobce domnívá, že žalovaný měl v rámci přezkoumání prvostupňového rozhodnutí zohlednit jeho námitky obsažené v doplnění odvolání ze dne 28. 9. 2015 (první námitka). Dále nebylo dne názoru žalobce prvostupňové a napadené rozhodnutí vydáno na základě řádně zjištěného skutkového stavu, neboť nebyly provedeny navržené důkazy zpochybňující výsledky měření rychlosti (druhá námitka). Třetí námitka poté směřuje vůči nečinnosti žalovaného, když žalobce, resp. druhého zmocněnce, včas nevyrozuměl o tom, která úřední osoba bude o podaném odvolání rozhodovat.

Ve vztahu k první námitce krajský soud uvádí, že z přestupkového spisu je zřejmé, že prvostupňové rozhodnutí bylo druhému zmocněnci doručeno do datové schránky dne 7. 8. 2015 a bylo v zákonem stanovené lhůtě napadeno blanketním odvoláním. Následně prvostupňový správní orgán druhého zmocněnce písemností ze dne 1. 9. 2015 vyzval, aby do tří pracovních dnů své podání doplnil o konkrétní odvolací důvody. S ohledem na skutečnost, že k doručení této výzvy do datové schránky druhého zmocněnce došlo dne 11. 9. 2015, ale ten se žádným způsobem nevyjádřil, uplynula marně lhůta k doplnění odvolání dne 16. 9. 2015. Přestupkový spis byl poté postoupen žalovanému, který vydal dne 29. 9. 2015 napadené rozhodnutí. Následně bylo prvostupňovému správnímu orgánu doručeno dne 2. 10. 2015 doplnění odvolání ze strany druhého zmocněnce. Tyto skutečnosti považuje krajský soud za nesporné.

Žalobce v této souvislosti v žalobě uvedl, že elektronické podání učiněné vůči prvostupňovému správnímu orgánu dne 2. 10. 2015 bylo pouze potvrzením doplnění odvolání, které bylo zasláno již dne 28. 9. 2015 prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb v zahraničí. K prokázání této skutečnosti navrhl provedení důkazu podacím lístkem. Dle jeho názoru je třeba považovat podání za doručené k okamžiku jeho odeslání, tedy ještě před vydáním napadeného rozhodnutí. Z toho dovodil, že s ohledem na neuplatnění zásady koncentrace řízení, mělo být žalovaným v napadeném rozhodnutí k doplnění odvolání přihlédnuto.

Krajský soud se s argumentací žalobce neztotožňuje, ale naopak v souladu s vyjádřením žalovaného k žalobě a příslušnou právní úpravou poukazuje na potřebu odlišovat okamžik učinění podání ve vztahu ke správnímu orgánu od institutu zachování lhůty k provedení procesního úkonu. Dle ust. § 37 odst. 6 správního řádu v rozhodném znění (pozn.: dle aktuálního znění se jedná o odst. 5) je podání „...učiněno dnem, kdy tomuto orgánu došlo.“ Správní řád tedy explicitně spojuje právní účinky učinění podání pouze s okamžikem jeho doručení, nikoliv odeslání (k okamžiku doručení podání pomocí technických prostředků srov. náleznost Ústavního soudu ze dne 14. 7. 2011, sp. zn. IV. ÚS 2492/08). Dané ustanovení pak nelze dle názoru krajského soudu směřovat v rozporu s jeho

gramatickým a teleologickým výkladem s právní úpravou zachování lhůty, která dle ust. § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu spočívá v tom, že „*je lhůta zachována, je-li poslední den lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu anebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě.*“ V daném případě bylo dle tvrzení žalobce doplnění odvolání podáno k poštovní přepravě až dne 28. 9. 2015, tedy nikoliv ve lhůtě stanovené prvostupňovým správním orgánem. Za nadbytečné v tomto kontextu považuje krajský soud provádět dokazování podacím lístkem, kterým sice byl žalobcem jako důkaz navržen, ale k žalobě nebyl přiložen. Provedení daného důkazu by totiž nemohlo nijak ovlivnit skutečnost, že k doručení dané písemnosti došlo nejen až po stanovené lhůtě, ale také až po vydání napadeného rozhodnutí. Nelze tedy žalovanému vyčítat, že se k jejímu obsahu v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyjádřil, neboť s ním nemohl být seznámen, čímž nedošlo k porušení práva žalobce na uvádění nových skutečností či navrhování důkazů po celou dobu řízení (k otázce vyloučení zásady koncentrace v přestupkovém řízení srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 136/2012-23, přístupný: www.nssoud.cz).

Co se týče druhé námitky žalobce, ta označuje za nezákonný postup žalovaného, popř. prvostupňového správního orgánu, když nebylo v rámci řízení přihlédnuto k námitkám druhého zmocněnce ohledně nesprávnosti provedeného měření rychlosti. Stejně tak nebyly provedeny žalobcem navrhované důkazy návodu k obsluze a vznesení dotazu na výrobce rychloměru. V této souvislosti se žalobce domnívá, že napadené a prvostupňové rozhodnutí nebylo vydáno na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Konkrétně poukazuje na skutečnost, že provedené měření bylo prováděno v rozporu s návodem k obsluze, když nebyl rychloměr správně usazen, o čemž dle jeho názoru svědčí podoba výsledné fotodokumentace (popř. lze tuto skutečnost prokázat šetřením na místě spáchání přestupku). Závěry o správnosti měření žalovaného a prvostupňového správního orgánu pak žalobce považuje za pouhé úvahy, které nemají oporu ve spisu.

Krajský soud v první řadě konstatuje, že dle ust. § 52 správního řádu: „*Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*“ Z dikce citovaného ustanovení tedy nelze dovodit, že by bylo ze strany zákonodárce zcela ponecháno na vůli příslušného správního orgánu, zda navržený důkaz provede či nikoliv. Pokud dospěje k závěru, že navržený důkaz je ve vztahu k projednávané věci irelevantní, popř. není způsobilý ovlivnit již dostatečně zjištěný skutkový stav věci, musí jeho neprovedení náležitě zdůvodnit. Pokud naopak námitky či návrhy na dokazování ze strany účastníka řízení bez uvedení jasných a srozumitelných důvodů označí za liché či neschopné přispět k objasnění stavu věci, učiní své rozhodnutí nepřezkoumatelným (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 – 48 nebo ze dne 2. 2. 2010, č. j. 9 As 39/2010 – 68, přístupné: www.nssoud.cz).

Dle názoru krajského soudu nelze s ohledem na odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí dospět k závěru, že by byly námitky žalobce bezdůvodně označeny za liché. Ve vztahu použitému rychloměru byly ze strany žalovaného i prvostupňového správního orgánu uvedeny argumenty, na základě kterých považují provedené měření rychlosti za bezvadné. Prvostupňový správní orgán v tomto kontextu uvedl, že použitý rychloměr RAMER 10C splňoval všechny zákonem stanovené požadavky, což vyplývá z ověřovacího listu č. 31/14. Policisté provádějící měření byli k jeho použití proškoleni, přičemž schopnost provádět měření rychlosti v souladu s návodem k obsluze vyplývá z povahy jejich činnosti. Ve vztahu k výsledné fotodokumentaci poté prvostupňový správní

orgán uvedl, že na pořízeném snímku je vozidlo viditelně zachyceno, aniž by bylo zaměnitelné s jiným vozidlem či objektem. Co se týče dodržení návodu k obsluze, je dle jeho názoru třeba vycházet z výsledné fotodokumentace, která nevzbuzuje pochybnosti o správnosti měření, neboť by v opačném případě k jejímu pořízení vůbec nedošlo (např. v důsledku chybového hlášení rychloměru). Z toho důvodu bylo další provádění důkazů označeno prvostupňovým správním orgánem za nadbytečné.

Obdobným způsobem se vyjádřil v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí také žalovaný, když ve vztahu k provedení měření rychlosti uvedl, že vozidlo žalobce je na pořízeném snímku z rychloměru zachyceno v samotném středu. Jedná se tak dle jeho názoru o „vzorovou“ fotodokumentaci, která chybovost měření vylučuje. Žalovanému je totiž stejně jako prvostupňovému správnímu orgánu z úřední činnosti známo, že při nesprávném postupu vykazuje použitý rychloměr chybové hlášení nebo několikanásobně vyšší naměřené hodnoty. Funkce rychloměru je automatická, přičemž zásadní není postup policistů při měření, ale pouze výsledná fotodokumentace, která bez pochybností prokazuje spáchání daného přestupku. Samotným návodem k obsluze navíc nelze prokázat, zda bylo při měření postupováno uvedeným způsobem či nikoliv. S ohledem na tyto skutečnosti považoval žalovaný provádění dalších důkazů za nadbytečné.

Krajský soud k otázce správnosti výsledků měření rychlosti uvádí, že nelze dle jeho názoru automaticky považovat za nadbytečné provádět důkaz návodem k obsluze použitého rychloměru. Fotodokumentace pořízená tímto způsobem je totiž v případě projednání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti zásadně hlavním důkazním prostředkem. V tomto kontextu ostatně odkazoval žalobce v žalobě na výnatek z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51: *„Nejvyšší správní soud považuje vyjasnění otázky, zda při měření žalobcova vozidla postupovali zasahující policisté v souladu s Návodem k obsluze měřicího přístroje PolCam PC2006 za důležité pro zákonnost rozhodnutí o spáchání předmětného přestupku. V ověřovacím listu č. 253/09 uvedeného přístroje je totiž uveden závěr, že rychloměr lze používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze. Také z tohoto důvodu považuje za nutné doplnění důkazního řízení minimálně o výsledky zasahujících policistů, případně i o další důkazy, jejichž provedení by se v dalším řízení před správními orgány ukázalo vhodným a potřebným pro řádné a úplné zjištění skutkového stavu věci.“*

Nelze však dle názoru krajského soudu výše uvedený právní názor Nejvyššího správního soudu automaticky aplikovat na veškerá přestupková řízení ve věci překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Nejvyšší správní soud totiž vycházel z konkrétních okolností případu, kdy pro měření rychlosti bylo použito jiného typu rychloměru než v projednávané věci. Jednalo se o měřicí zařízení PolCam PC2006, při jehož použití dochází k měření rychlosti v situaci, kdy se policejní vozidlo pohybuje za měřeným vozidlem. V kontextu posouzení výsledné fotodokumentace či záznamu je poté rozhodná stejná počáteční a konečná vzdálenost mezi vozidly, která v daném případě nebyla dodržena. K překročení nejvyšší dovolené rychlosti ze strany řidiče měřeného vozidla navíc mohlo dojít z důvodu nedodržení bezpečné vzdálenosti ze strany zasahujících policistů (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2010, č. j. 2 As 41/2010 – 77, přístupný: www.nssoud.cz). Tyto skutečnosti byly důvodem k tomu, proč Nejvyšší správní soud považoval za důležité provedení dalšího dokazování (výsledky policistů) za účelem prokázání toho, že bylo policisty postupováno v souladu s návodem k obsluze použitého rychloměru.

Při zamítnutí kasační stížnosti příslušného správního orgánu tedy Nejvyšší správní soud vycházel z výsledků provedení měření a okolností případu, které nasvědčovaly tomu,

že spáchání přestupku nebylo dostatečně prokázáno, resp. byly dány důvodné pochybnosti o správnosti provedeného měření v souladu s návodem k použití daného typu rychloměru. V posuzované věci však dle názoru krajského soudu výsledná fotodokumentace nevyvolává důvodné pochybnosti o tom, že bylo měření provedeno v rozporu s návodem k obsluze. Vozidlo žalobce je zachyceno na samotném středu, přičemž je vyloučena jakákoliv záměna s jiným vozidlem, svodidly či jiným objektem. V případě, že by byl rychloměr nesprávně ustaven, přirozeně by se tato skutečnost na měření rychlosti projevila. V tomto kontextu nemá krajský soud na mysli pouze evidování chybového hlášení či neúměrně vysoké naměřené hodnoty jak uvádí žalovaný, ale rovněž podobu, resp. natočení výsledné fotodokumentace. Přestože si je tedy krajský soud vědom výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, nebyly dle jeho názoru dány předpoklady k tomu, aby bylo žalovaným či prvostupňovým správním orgánem pochybováno o zjištěném skutkovém stavu věci, popř. prováděno další dokazování.

Co se týče třetí námitky, ta směřuje vůči postupu žalovaného, který žalobce s dostatečným předstihem nevyrozuměl o tom, která úřední osoba bude v jeho věci rozhodovat, čímž mu znemožnil namítat její podjatost. V této souvislosti je třeba vycházet z ust. § 15 odst. 4 správního řádu, který stanovuje, že: „*O tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.*“ Žalobce ve svém odvolání ze dne 24. 8. 2015 požádal, aby byl před vydáním rozhodnutí informován o tom, kdo bude v dané věci rozhodovat. Žalovaný na základě této žádosti zaslal žalobci dne 29. 9. 2015, tedy v den vydání napadeného rozhodnutí, sdělení o předání věci odvolacímu orgánu a pověření úřední osoby Ing. P. O. k projednání a rozhodnutí o podaném odvolání. K jeho doručení poté došlo právní fikcí, a to dne 9. 10. 2015.

Krajský soud k tomu uvádí, že žalovaný správně poukazuje na skutečnost, že správní řád výslovně nestanovuje žádnou lhůtu či časový předstih, ve kterém je třeba účastníka řízení na žádost informovat o tom, která úřední osoba bude v jeho věci rozhodovat. Na druhou stranu je třeba dle názoru krajského soudu zohledňovat požadavek na výkon „dobré správy“, s čímž souvisí také povinnost správního orgánu umožnit dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy v souladu se základní zásadou činnosti správních orgánů dle ust. § 4 odst. 4 správního řádu. Pokud tedy žalobce požadoval sdělení informace o tom, která úřední osoba bude ve věci rozhodovat, ale ta mu byla fakticky poskytnuta (doručena) až po vydání napadeného rozhodnutí dne 9. 10. 2015, nemohl s ní již nijak nakládat. Krajský soud se však nedomnívá, že by se jednalo o natolik závažnou procesní vadu, která by měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. K tomu je třeba zohlednit, že žalobce skutečně nesdělil, za jakým účelem danou informaci požaduje, resp. že bude namítat podjatost všech úředních osob žalovaného. Námitka podjatosti dokonce směřovala rovněž vůči samotnému hejtmanovi Zlínského kraje, což považuje krajský soud s ohledem na žalobcem použitou argumentaci a povahu přestupkového řízení za zcela nelogické. Navíc je vhodné doplnit, že podjatosti takového rozsahu si musel být žalobce vědom již v okamžiku podání odvolání, neboť je z příslušné právní úpravy zřejmé, který správní orgán o něm bude rozhodovat. Pokud tedy žalobce námitku podjatosti takového rozsahu podal až po vydání napadeného rozhodnutí, nesplnil zákonnou podmínku stanovenou v ust. § 14 odst. 2 správního řádu: „*Účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil.*“

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu **jako nedůvodnou zamítl.**

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. srpna 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová